

Farul Creștin

REVISTĂ RELIGIOASĂ SĂPTĂMÂNALĂ BAPTISTĂ

„Voi sunteți lumina lumii”. Matei 5:14.

ABONAMENTUL :

Pe un an 120 Lei, pe 6 luni 65 Lei
In străinătate 300 Lei

REDACTIA ȘI ADMINISTRATIA :
ARAD, STR. LAE BARNĂ 4.

Inscris la Trib. Arad secția III.
No. 6/1939

Girant responsabil : N. ONCU

☉ Gunoaie aruncate ☉

Predică

„Pe toate le socotesc gunoaie.. fac un singur lucru: uitând ce este în urma mea, și aruncându-mă spre ce este înainte, alerg spre țintă, pentru premiul chemării cerești a lui Dumnezeu în Hristos Isus.” Filipeni 3:8, 13, 14.

La începutul acestei predici vă atrag atenția că, am un text mare. Acest text ne duce la cea mai majestoasă și frumoasă viață din cele ce au trăit pe planeta noastră. Pavel cel sărac a făcut pe mulți bogați în timpul vieții lui. Și tot el a desfăcut zăgăzurile spirituale cari se revarsă de veacuri și veacuri. Câte zeci de milioane de credincioși cari sunt pe pământ sau în cer, au dobândit biruința vieții, datorită influenței lui? Și câți vor mai dobândi? Aici el arată un secret al său: „Uitând ce este în urmă, și aruncându-mă spre ce este înainte, alerg spre țintă, pentru premiul chemării cerești.”

Să desprindem din textul nostru că Pavel a fost un specialist. El nu s'a apucat de mai multe lucruri. Nu, nici chiar de două. „Fac un singur lucru...” și noi toți știm că e reușită acolo, unde sunt concentrate toate energiile. Nu de mult mă aflam în niște munți. A venit ploaia. Și picăturile de ploaie nu ar fi făcut rău nici unui obrăzor de copilăș, dar unite toate la un loc au produs o cădere de apă cari putea muta munții prin forța ei. Dece așa? Pentru că acum erau toate picăturile concentrate la un loc.

Și trebuie să mai vedem că Pavel e omul care știe ce vrea. „Fac un singur lucru”. El știe de unde a plecat și unde merge. El știe

că pe drumul Damascului Hristos l-a arestat. Dar arestul lui Hristos a însemnat mântuirea lui Pavel. Isus l-a luat și l-a făcut o creatură nouă. Totul pentru Pavel avea o altă înfățișare. Plăcerile de ieri sunt urâciunile de azi și urâciunile de ieri sunt lucrurile râvnite azi. Isus i-a arătat viața adevărată, și Pavel a gustat-o, și îmbătat de dulceața ei, a jertfit tot, s'a dedicat pe sine pentru a-i ferici și pe alții. Isus l-a mântuit și el a devenit un martor.

Iar pentru reușită Pavel lapădă totul. Nu vrea să aibă nicio piedică, ci descătușat de toate să câștige premiul. Pierde pentru aceasta multe bunuri, dar pe el nu-l doare, lui nu-i pasă. Premiul e de mai mare valoare. El pierzând totul și câștigând premiul e mult mai câștigat. „Cine își iubește viața o va pierde”. Cele mai mari lucruri de pe pământ, în fața celor din cer, sunt gunoaie aruncate. Ferice de omul care nu își leagă sufletul de gunoaie.

Urmăriți-l pe Pavel când spune: „Uitând ce este în urmă”. Asta înseamnă că el a uitat tot ce a fost în trecut. Tabla trecutului său e albă. Uită necazul, durerea, suferința. Dacă ar ține seamă de ele, s'ar înfrica de viitor. Cine are în minte greutățile trecutului, păsește cu frică și teamă în drumul viitorului. Tot, absolut tot ce a putut fi piedică pentru dobândirea premiului, el a lăpădat, a uitat. Ce adevăr bun de imitat!

Să ne gândim acum împreună asupra unor lucruri pe care ar fi bine să le uităm.

Întâi, ar fi bine să uităm lucrurile cari ne-au produs rău în tre-

cut. Dece să le păstrăm? Ele nu ne pot ajuta cu nimic. Vă scrie cineva o scrisoare bună, frumoasă, de apreciere, păstrați-o. Va făcut cineva un gest de dragoste, păstrați-l. Dar dece să păstrezi ceva ce nu ți-e de niciun folos? Ceva ce îți amărește sufletul? Când poți cultiva trandafiri, dece să cultivi măcăciuni? Va înjurat cineva, uitați-l. Nu-l urâți. „Și ne iartă nouă păcatele noastre, precum și noi iertăm greșelilor noștri.”

Apoi uitați nereușitele de ieri. Astăzi e o zi nouă, poți face noi încercări, și nimeni nu știe dacă încercările de azi nu vor fi încununuate de biruință. Ieri ai făcut o greșală, azi poate nu o vei mai face. Câteva săptămâni în urmă, a venit să mă vadă o mamă. Ea era una din cele mai zdrobite vieți din câte am văzut. Avea un copil ajuns într'una din cele mai decăzute stări. Ea s'a rugat pentru el, dar el nu s'a întors. Și ea n'a încercat mai mult. Nu s'a rugat mai mult. Nu a mai deschis Biblia. Nu a mai dat pe la biserică. Ce greșală!

Uitați greșelile de ieri. Cuvântul lui Pavel e către mine, e către voi. El ne cere să uităm greșelile făcute de noi. Ucenicii au căzut într'una din cele mai mari greșeli. În Ghetsimani, ei erau puși să vegheze și au adormit. Isus însă nu le-a imputat păcatul. El a venit la ei și le-a spus: „Sculați-vă să mergem.” Fă din greșelile tale de ieri, niște gunoaie aruncate.

(Continuare în pag. 6-a)

Farul Creștin

Foarte religioasă

Apare sub îngrijirea unui comitet

Anul IX. No. 11 Sâmbătă 15 Martie 1941
Apare în fiecare Sâmbătă

Abonamentul:

Pe un an 120 lei, pe 6 luni 65 lei.
In străinătate 300 lei.
In Statele Unite 2 dolari.

Nu se primesc abonamente decât cu
trimiterea banilor înainte.

Redacția și Administrația:

Arad, Str. Lăe Barna 4.

Casier: N. Oncu, Arad, str. Blanduziei Nr. 4

DELA REDACȚIE

Mai mulți frați și-au exprimat dorința ca Farul să aibă o pagină pentru știrile politice și evenimentele la ordinea zilei. Noi credem că, paginile Farului sunt prea mici față de cât e de mare nevoia spiriuală în bisericile noastre. Am dori să avem Farul în fiecare săptămână în format dublu față de cel de acum. Nădăjdum însă că, viitorul ne va ajuta să realizăm această dorință. Astfel că, nu putem pune în numărul de acum de pagini și știrile politice.

Cine observă că are scrisă adresa greșită, e rugat să binevoiască a ne scrie printru a o îndrepta.

Deasemenea cine nu primește revista în mod regulat, să ne scrie spre a putea face demersurile necesare pe lângă poștă ca abonații noștri să fie serviți la timp și regulat. Noi dela redacție expedim revistele tuturor celor ce s'au abonat.

Cei ce ne roagă să le publicăm fotografiile cu corul, orchestre, muzici, tinerețurile, etc., să ne trimită odată cu fotografia și costul clișeiului. Altcum nu putem să-i servim.

Puterea și influența revistei noastre stă în rugăciunile credincioșilor. Cu cât mai mulți se vor ruga pentru ca adevărul e predicat prin paginile să fie binecuvântate, cu atât Domnul va lucra mai mult și mai bine. Ajutați-ne și cu rugăciunile voastre.

(Urmare din col. 3-a)

strălucii ca stelele pe bolta cerului". Dar Isus spune...

„Duceți-vă și faceți ucenici"... și apoi zice iarăși... „Veniți binecuvântații Tatălui meu, de moștenii Impărăția gătită vouă".

Rugăciune, jertfă și apoi plată.

Roagă-te și lucrează

de Teodor P. Sărățeanu

Cu aceste cuvinte, și-a început Livingstone misiunea lui în Africa, și ele l-au călăuzit toată viața, socotind că, nimic au-i prea prețios pentru Isus.

Cât adevăr conțin aceste cuvinte!

„Roagă-te și lucrează". Intr'adevăr, pentru orice lucrare în primul rând se cere rugăciune.

Privind la Isus, dela data când s'a afirmat chemării sale, îl găsim, că numai după o retragere lungă într'un post și adâncă rugă, își începe greaua-l lucrare.

În viața Lui prin rugăciune continuă a lăsat urme neșterse, și apoi tot prin ea l-a rămas un popor, azi atât de mare. Au nu rugăciunilor Sale, rod suntem noi? În Ioan 17, Isus se roagă, pentru cei pe cari l-a dat Tatăl; ucenicilor; dar tot aici se roagă pentru toți cei ce vor mai crede prin ei. În această rugăciune, noi cei de azi, și cei de mâine am fost pecetluiti.

Opera lui Isus, era aproape de sfârșit, urma cel mai greu punct: jertfa. Putea oare ca cel ce ne-a dat adevărata rugă să sfârșească fără ea? Nu! Il găsim în Gheșimani, rugându-Se. Și ce mai rugă!

Urmează doar, câteva clipe și cu sublima rugăciune spune: „S'a sfârșit. Iartă-le Tată că nu știu ce fac".

Dr. Livingstone se spune, că s'a rugat murind și a murit rugându-se, pentru Africa lui.

În urma lucrului său s'au mântuit suflete.

Dar Isus a murit rugându-se pentru salvarea lumii întregi. De atunci și până azi, toți creștinii adevărați sunt opera acestei rugăciuni.

O lume întreagă își caută alinaarea în plăceri, pe când, cei ce își găsesc fericirea în rugă, sunt puțini.

O de ar ști lumea de astăzi, că cel mai bun leac pentru orice rană, este rugăciunea. Prin ea putem suferi orice, prin ea ne găsim liniștea în suflet, și prin ea găsim pe Isus. Prin puterea ei, vom putea deveni în asemănarea lui Isus, lăsând urme adânci după noi.

Un misionar trăise printre negrii o viață de adevărat sfânt rugându-se continuu. Când după câțiva ani, alți misionari, le-au

mărturisit despre Isus și bunătatea Lui, ei au strigat: „Il cunoaștem pe Isus, El a fost între noi". În mintea lor asămanau pe vechiul misionar cu Isus.

Un tânăr elev de liceu, ajunsese să cunoască plăcerea rugăciunii continue. Prin ea și-a aflat chemarea și s'a devotat ei. A fost persecutat mult, El nu s'a descurajat, a mers înainte. A intrat într'o școală de misiune, a învățat și a ajuns mai târziu, profesorul școlii și un urmă directorul ei.

Se spune, că atunci când era încă elev, în timpul liber, fugea prin locurile ascunse ale școlii și se ruga, în timp ce alții, profitând de puținul timp liber, se distrau.

Acest director a lăsat urme. Serii de elevi au trecut prin mâna lui. Cine a făcut ca acest om să ajungă mare în Hristos? Rugă fierbinte și consacrarea lucrării ei. Aceștia ori unde vor fi, fac minuni.

Un tânăr disperat, fugise într'o pădure să-și curme viața. Aici frumusețea naturii l-a îndemnat să se roage. Și această rugăciune a avut o așa înrăurire asupra lui încât nu și-a mai curmat viața, ci s'a predat astfel Domnului.

Azi el slăvește pe Dumnezeu. Prin rugăciune și-a păstrat două vieți, cea de aici și cea veșnică.

N'are rugăciunea putere? Ba da are. Dar rugăciunea cere jertfă într'un fel sau altul ești obligat ca prin rugăciunea ta să produci fapte. Deci adevărata viață constă în a te ruga și lucra, cu Dumnezeu.

Ce ideal frumos ar fi dacă tinețretul de astăzi ar căuta experiența rugăciunii, și prin ea și-ar afla chemarea și apoi s'ar devota ei.

Lumea are nevoie de oameni predați, sfinți, pentru salvarea ei. Ea se duce cu pași repezi spre pierzarea veșnică. Ea strigă după ajutor. Unde sunt cei ce vor să arate calea spre Isus?

Livingstone într'o rugăciune spus: „Binecuvântarea cerului să cadă peste orice om care va închiide rana ce rodea Africa lui".

Daniel spune: „Cei ce vor în toarce pe mulți la Dumnezeu, va

(Continuare în col. 1-a)

„Tu nu ești departe”

Ev. Marcu 12:34

Când se ivește vreun lucru sau eveniment nou, întotdeauna se stârnește interes în omenire. Nu mai puțin venirea pe pământ a Fiului omului, împlinirea misiunii Sale, înaintea oamenilor a cauzat furtive opinii și gândiri. Au fost unii, cari L-au așteptat, căci crezuseră în El. Au fost alții în schimb, cari erau mulțumii și satisfăcuți în starea lor în care se găsiseră, și orice schimbare, de cea mai mică importanță chiar, ar fi mișcat și clătina „temelia” vieții lor, periclitându-le viitorul și izvoarele bogate de câștig. Astfel, natural, abia se mai găseau de aceia, cari să fi stat indiferenți și desinteresati față de venirea Trimisului lui Dumnezeu.

Din ziua venirii Sale pe pedestalul adevărului nemuritor, în fața omenirii, Mântuitorul Isus Hristos a avut disprețuitori, deci dușmani, dar nu mai puțin adevărat este faptul că a avut și urmași credincioși. Aceștia din urmă s'au deosebit de cei dintâi, prin felul lor de gândire și părere față de Invățătorul Isus.

S'a interesat de El, și Irod, plin de răutate și mânie, — temându-și tronul regesc, sub pretextul să I se închine, dar mâna lui păcătoasă și criminală nu putea să ajungă până la Pruncul Isus, a fost departe de El pericolul, căci El a stat „sub ocrotirea Celui Prea Înalt, și S'a odihnit la umbra Celui Atotputernic.”

Domnul Isus S'a ales și a chemat necineci, să-I fie mărturii și să conlucreze cu ei împreună, să aducă la cunoștința întregii omeniri planul de mântuire al lui Dumnezeu, și „că Harul lui Dumnezeu a venit pe pământ pentru orice păcătos.” Până când cei ce-L urmau mai de aproape și cu sinceritate, din ce în ce mai adânci învățături au descoperit și găsit în învățăturile propovădute de Isus, și s'au convins că acest „Om” nu este numai „om”, ci este Fiul de Dumnezeu, care se suprapune în toate vieții comune de toate zilele. Alții în schimb, mai marii poporului „elita” societății au văzut în acest Isus pe „dușmanul” lor. Stăpâniți de aceste gânduri și vederi, pentru ei Domnul Isus n'a fost vrednic de altceva decât de ură îndreptătită, pentru a fi prigonit și persecutat. Intrucât toate învățăturile propovădute de Isus, *cu descoperit păcatul, aducând lumină* asupra fărădelegilor, ei nu L-au putut suferi, căci „faptele lor erau rele” și erau „fii ai întunerecului.”

Pe lângă toate aceste lucruri învățații timpului și fariseii L-au „urmărit” pe Isus, căci au vrut să știe când și cu ce se

apără, și apoi au căutat prilejul să-L întindă curse unde și cum să-L prindă, în faptă, în vorbire și în toată comportarea Sa; ea apoi să-L poată pări aceluia care setoși de sânge s'au pregătit chiar și fără a cunoaște și avea culpa, să pronunțe sentința mortală asupra Mântuitorului Isus.

Acest atac s'a început în mod public atunci, când Isus Hristos a început lucrarea Sa misionară propriuzisă, din care ceas pentru El nu mai este odihnă. Există și singuranță, căci și cea mai mică lipsă de veghere ar fi avut repercursiuni dăunătoare în împlinirea chemării Sale divine.

Considerăm, că cele amintite până aici sunt suficiente pentru a cunoaște intențiile și scopul aceluia cărturar care vine la Isus și întrebă: „Care este porunca cea mai mare?” Ca om al Legii, a trebuit să cunoască Legea, a și avut ce cunoaște din ea; aveau legi mai mici și mai mari, după cum era persoana căruia trebuia aplicată. Aceste legi le-au clasat după plăcerea lor, mari și mai mari, în loc să mediteze ei asupra lor ca să le împlinească...

Iată încă o mărturie, că Isus primește pe or cine vine la El. Nu-l refuză pe cel care se apropie, deși nu e totemai sinceră apropierea aceasta, ci îl bineprimește și-i răspunde în așa fel, *ca cel ce stă de vorbă cu El, să se cunoască pe el însuși și starea lui.* Porunca este cea veche pe care de mii de ani au păstrat-o pentru veșnicii nu numai tablele de piatră a lui Moise, ci ea este adânc înscrisă în inima milioaneilor de răscumpărați, copii ai lui Dumnezeu, ea nu s'a preschis în decursul vremurilor, căci și astăzi este actuală și este nouă. Și făcând aceasta a-i împlinit toată Legea. În aceasta se cuprinde totul ce Dumnezeu vrea și dorește dela făptura mâinilor Sale, dela om.

Și răul nu este în faptul că lumea n'ar cunoaște aceste porunci, ci din contră, răul stă în faptul că după cum fariseul a „aprobat” declarația lui Isus adăgând că, a-L iubi pe Dumnezeu, și pe aproapele, din toată inima și tot sufletul, este mai mult decât orice jertfă, totemai așa rămâne și în zilele noastre de astăzi, neîmplinită porunca, Dumnezeului celui viu. Psalmistul David s'a desfătat ziua și noaptea în împlinirea poruncilor lui Dumnezeu. Martirii, cu prețul vieții lor au pecetluit credincioșia și stăruința lor față de Domnul.

Isus a avut un cuvânt către cărturarul care a venit la El: „Tu nu ești departe de Impărăția lui Dumnezeu!” Dela acea-

sta expresiune pornind putem deosebi omenirea în trei mari grupări, avându-se în vedere relațiile de apropiere ale oamenilor, sau depărtarea lor față de Domnul Isus Hristos. Deosebim prima grupare de oameni care cuprinde pe cei, pe cari nu-i interesează Hristos, față de El sunt neascultători. Nu cred în El pe seama lor nu constituie mântuire jertfa lui Isus Hristos, aceștia sunt departe, foarte departe de El. Sunt aproape de El aceia care față de cei descriși mai înainte, se deosebesc, aceștia cred în Isus Hristos, în zilele acoperite cu nori, în greutate și în necazuri nu uită să strige după ajutor împreună cu Petru: „Doamne scapă-mă!” Dar când li s'a însemnat cerul vieții lor, drept mulțumire și recunoștință uită de Cel ce le-a stat întru ajutor; față de Care sunt nemulțumitori, pentru ei mila și îndurarea lui Dumnezeu se pare totdeauna neajunsă, de ea abuzează, deveniți copii lui Dumnezeu se rușinează a mărturisi despre El în viața de toate zilele; au încheiat legământ de credincioșie dar s'au și grăbit să-l calce în picioare cu lipsă de credincioșie, nesinceritate, slujind ea pentru oameni și nu ea pentru Dumnezeu. Alții s'au vindecat de suferințele grele au scăpat, cum sunt și cei zece leproși, dar câți s'au reîntors după ce s'au vindecat? Marea parte dintre astfel de oameni rămâne pentru veșnicie adăugându-se la numărul celor nouă plecați dela Isus.

Aceștia, și toți cei asemenea lor, după cuvântul Mântuitorului nu sunt departe de Impărăția lui Dumnezeu, dar nu sunt înlăuntrul ei, unde sufletul se va odihni și va primi răsplata.

Mai este apoi o a treia grupare de oameni și ultima, Apostolul Pavel, a trecut peste aceste faze ale grupărilor amintite; a fost departe de Dumnezeu, a fost și aproape de El, dar aceste stări nu l-au satisfăcut sufleteste. A fi aproape numai de Isus, înseamnă ca și cum ai fi departe de El, dar atunci când mărturisește cu toată convingerea adevărul: „Trăiesc, dar acum nu eu, ci în mine trăiește Hristos”, atunci este într'adevăr fericit.

Iubit celilor, nu constituie fericire a fi departe de Isus, și nu este satisfăcător a fi aproape de El. În rugăciunea domnească (Ev. Ioan 17) se roagă pentru unitate, *după cum El este una cu Tatăl și noi să fim una cu El* să trăim în El și Isus în noi, numai astfel putem fericiti și binecuvântați. Ce i-a folosit lui Moise să stea aproape de Tara Canaanului și să nu intre în ea? Ce le-a folosit multora să stea aproape de barca lui Noe și nu au în-

(Continuare în pag. 6-a)

„Doamne, Tu toate le știi, știi că Te iubesc.” Ioan 21:17.

LUCRURI NECUNOSCUTE

Ioan 18: 7.

Dumnezeu este minunat în toate. Minunile lui Dumnezeu le putem vedea nu numai în creațiune, în mântuire, ci și în lucrurile mici. Noi oameni căutăm să înțelegem pe deplin felul cum Dumnezeu știe să lucreze, dar aceasta nu ne este dat nouă. Nouă ni s'au dat două daruri, să ascultăm și să îndeplinim ceea ce ne spune. Noi suntem oameni mărginiți, înlanțuiți într'un pumn de țărână, așa că nu vedem decât în lumina țărânei depe noi și din noi. Afară de asta avem planuri, dorințe bune, dar care sunt înguste și nepotrivite. De multe ori noi încercăm să forțăm Mâna divină să lucreze după dorința lutului nostru. Iar dacă Dumnezeu nu ne ascultă, atunci plângem, ne tânguim, ne amărăm viața și-i spunem lui Dumnezeu că nu mai vrem să trăim. Iie îi spunea lui Dumnezeu: „Destul! Acum Doamne ia-mi sufletul.” 1 Imp. 19:4. Profetul Iona a zis: „Mai bine să mor decât să trăiesc!” Iona 4:8. Dumnezeu îl întreabă încercă să-i moaie inima profetului Său prin cuvintele ce faci de te mâni? El stăruie mai departe că are numai el dreptate și-i răspunde supărat lui Dumnezeu: „Da bine fac că mă mâni până la moarte!” 4:9. Măcar că Dumnezeu i-a aplicat o carceră de trei zile, totuși el susține că are dreptate.

Gândurile lui Dumnezeu și ale omului

nu se potrivește niciodată. Aici nu este vorba de oamenii care nu cunosc pe Dumnezeu, căci la ei nu se potrivește viața, aici este vorba de oameni sfinți. Totuși să încercăm să vedem se potrivește gândurile omului cu ale lui Dumnezeu. Dumnezeu cercetează în mod deosebit familia lui Iacov, din cauza lui Iosif. Nenorocire, greutate, lacrimi, plâns, desnejdii care se țin lanț an după an. Dumnezeu le ținea în cuptorul de foc. Bătrânul patriarh sfâșiat de durere își aștepta obstescul sfârșit. Iosif a ajuns până acolo, încât a uitat și de ai săi. Se părea că cea mai mare nenorocire de prin părțile acelea a căzut peste Iacov. Deci era imposibil ca să se potrivească gândurile lui cu ale lui Dumnezeu.

Dumnezeu îl cunoaște bine pe

Iov. E unul dintre cei mai morali oameni ai timpului Său, bun la suflet, înțelept și cu mare vază dar n'are experiențe personale cu Dumnezeu. Cunoaște pe Dumnezeu pe cale rațională și tradițională. Dumnezeu însă îl lasă în suferințe și greutate. Iov face două lucruri învinovățește și se desvinovățește, așa face fiecare, când este cercetat de Dumnezeu. Pe aceste meleaguri grele se întâlni cu Dumnezeu. Acolo călit în cuptorul suferințelor văzu pe Creatorul său. Măreția, slava, atotputernicia, dragostea și bunătatea lui Dumnezeu. Fiindcă L-a văzut pe Creatorul său, deaceia spune el: „Mie scârbă de mine, mă pocăiesc în țărână și cenușă. Iov 4:2, 6. Acolo el a văzut că lipsă de vindecarea trupezască e mai mică decât de cea sufletească. Tot ce a vorbit el înainte de pocăința sa se rezumă în cuvintele: „Da am vorbit fără să le înțeleg”, Iov 42:3. În tot timpul greutăților Iov a fost departe de gândurile lui Dumnezeu.

Cu El în greutate sau fără El în bucurii — cum?

Imi este frică de fericiri și bucurii mari pentru că știu că prin astfel de lucruri Dumnezeu n'a cercetat pe fii Săi iubiți. Sunt mulți însă, care numai după aceste aleargă, iar când apare în fața lor Crucea, atunci țipă îngrozit și se dau grabnici înapoi.

Dumnezeu are foarte mulți fiii pe care vrea să-i crească mari, sfinți, puternici, care pretutindeni să facă cinste Celui Prea Înalt, dar ce folos ei se văicăresc mereu, ei strigă, țipă ca niște prunci micuți, săraci de ei. Când văd, că Dumnezeu lucrează prin suferințe și greutate puternic, în viața cuiva, iar el rabdă căldura cuptorului atunci știu că Dumnezeu a pregătit mari lucruri pentru el. Dumnezeu nu-ți este la urma urmei dușman, cum nici nu ți-a fost niciodată. El îți dorește numai ce este mai bun, mai frumos și mai necesar cel mai mare dușman, îți e și tu. Trebuie să te temi de tine însuși. Cât de ușor poți face un pas, o săritură din suferința și greutate și atunci când crezi că ești eliberat, ai sărit pentru totdeauna dintr'un foc, care se stinge într'unul care te va

distruge. Nu sări din apă în fântână. Lasă suferința pe seama Celui ce a adus-o. Pe Dumnezeu iubeste-L, iar de tine teme-te. Suferința e grea, dar obișnueste-te cu ea. Căci Dumnezeu îi dă fiecăruia cu măsură. Înțelege bine cu cât este metalul vieții spirituale mai bun, cu atât focul trebuie să fie mai mare — bucură-te de suferință, mulțumește-i lui Dumnezeu care este lângă tine.

Marcu Nichifor

Biserica Nou Testamentală

Din Noul Testament învățăm, că biserica Domnului, este compusă din sufletele credincioșilor, renăscuți din nou, botezați pe baza mărturisirii credinței lor. Aceștia adunați laolaltă, cu scopul de a se închina lui Dumnezeu și a predica Evanghelia în lume, a practica simbolicele Noului Testament: botezul și cina Domnului întocmai cum scrie Cuvântul sunt biserica. Biserica nu are drept să adauge dela ea nimic, nici să lase din cele arătate în Noul Testament.

Biserica este opera Domnului Isus, aici pe pământ. Pentru aceea fiecare membru trebuie să fie chipul și asemănarea lui Hristos, în gândire, cuvânt și faptă. Prin acestea trei căi se manifestă creștinul și poate dovedi că este membru al bisericii. Numele nu are nicio valoare fără fapte și adevărată viață. „Cine are pe Fiul, are viața, cine n'are pe Fiul nu are viața.” I. Ioan 5:12.

Biserica este organul prin care Domnul lucrează, aici pe pământ. Misiunea bisericii nu se termină, până nu va veni Domnul la judecată. Atunci toate bisericile locale se vor uni cu Domnul în veșnicia vecilor.

Dragă celilor, ești tu membru în această biserica Nou Testamentală? Lucrezi tu ca membru adevărat, în opera lui Isus prin biserică?

ILIE MARZA

**Cețiți
și răspândiți
Farul Creștin**

„Dar n'am decât această Biblie“

Am cetit despre un tată bețiv care, într-una din zile, se plimba pe malul mării la Toulon, în Franța; de pardesul lui sdrentos se ținea un bățel, care abia mai ținea pas cu tatăl său. În zadar plângea copilul și zicea: „Ah tată, tu mai pot; mă dor picioarele și trupul, căci de eri n'am mâncat nimic. Numai puțină pâine tată!”

„Taci copile, răspuse tatăl cu inima împietrită, mănâncă pietrii, dacă îți este foame!”

Copilașul se înfricoșă, căci știa ce pătește, când tatăl lui este beat. Dar foamea nu vrea să tacă. Cu vocea plângătoare, copilul strigă încă odată: „Ah tată, numai o bucățică foarte mică, o bucățică de pâine.”

Cu fața foarte înfuriată, bețivul dete copilului său un picior, în loc de pâine. Totuși copilul se ținea meru de haina tatălui său și ridicându-și ochii în sus zise: „Ah Doamne, dă-mi pâine, căci altfel mor de foame.”

Bețivul său tată rosti câteva injurături și apucându-și copilul de păr, îl aruncă în mare. Copilul mergea, când la fund, când afară, și apucându-se de o bucățică de lemn, pluti puțin deasupra apei. În acest moment un vapor de războiu se apropia de mal, și căpitanul vaporului văzând copilul strigă: „Jos barca, salvați viermușorul acesta!” Pe când era gata să se înee, copilul a fost apucat de cămașe și salvat.

Adus pe bordul vaporului, tot personalul se strânse pe lângă copilul.

Cu toți doreau să știe cine este. Copilul nu voi să spună ce se întâmplase, căci un simțământ sfânt îl opri să trădeze pe tatăl său. Copilul fu privit ca o proprietate a vaporului și cu timpul de-veni bucuria tuturor depe vapor.

Conducerea vaporului văzând că acest copil e inteligent, îl duse la o școală medicală unde, după multă vreme, copilul deveni doctor în medicină. După dorința lui, el ceru să fie îmbrăcat ca medic, pe vaporul de războiu, care îl salvase de la moarte.

În acel timp, se iscă un războiu. Într-o zi după amiază vaporul de războiu atacă un vapor dușman și după o bătălie sângeroasă, vaporul dușman trebui să se predea. Intre răniți se afla un bătrân împuscat într-un picior. Doctorul îi făcu un loc deosebit, și îi spuse că trebuie să-și taie piciorul.

Bătrânul se uită țintă la doctor și zise: „Domnule doctor, vino te rog lângă mine, căci îmi este rău!” Doctorul se apropie de bolnav și îi ascultă mai departe.

„Vă sunt dator o mare mulțumire pentru iubirea ce-ați arătat-o față de mine. Aș vrea să vă las o amintire, dar n'am decât această Biblie, totuși, această carte scumpă care m'a făcut pe mine om, căci aproape 50 de ani am trăit mai rău ca un animal, fiindcă un animal nu se îmbolnăvește niciodată. Aceasta e cartea, din care iese un aer, care vorbește despre o altă țară: această carte vindecă sufletul și face omului moartea ușoară.”

Doctorul luă cartea ca o amintire a unui muritor și nu știa de ce căpătase o iubire deosebită pentru bolnav.

Rănitul apucă mâna doctorului și zise: „Ascultați-mi spovedania, căci în această inimă este un vierme care m'a adus până sub lunurile Dr. Cred că Dumnezeu mi-a iertat toate păcatele, dar inima mea nu încetează să sângereze de durere. Am fost un bețiv și în beția mea am luat pe Iacob al meu și l-am aruncat în mare O, Iacobe, unde ești tu?”

— Aici este Iacob al tău, tată, iubite tată!

— Iartă-mă copilul meu, iartă-mă! Viața mea a fost o adevărată moarte, dar moartea mea este o auroră a dimineții din altă lume. Eu am simțit că tu ești copilul meu și te rog iartă-mă! Dar n'am decât această Biblie, zise bietul muribund și această Biblie dorea el să o lase ca singura moștenire binefăcătorului său.

În această carte găsisse bătrânul un alt medic, care îl vindecase de boala păcatului și de patima beției; el găsisse pe Isus, marele Medic și Mântuitor al sufletelor. Deși era pe patul de moarte și se simțea departe de mângâierea prietenilor, el se găsea aproape de Dumnezeu, care îi iertase păcatele și făcuse din el un fiu al vieții viitoare. Era fericit și voia să creadă pe binefăcătorul Său că această carte are darul să vindecă sufletul și să facă omului moartea ușoară. Dar ce dorea să facă, în ultimul moment al vieții sale pământești, era o lucrare de mărturisire. Dorea să spună că, în timpul vieții sale păcătoase de beție a comis odioasa crimă de a-și fi aruncat în mare pe fiul său Iacob. Se simțea ușurat că mărturisiseuciderea fiului său, dar cine poate spune cât de fericit se simți muritorul, când văzu că bunul său medic era chiar fiul său Iacob, pe care-l credea mort. Muribundul dete ca moștenire fiului său o Biblie și îi spuse cu limbă de moarte că, în Biblie, este vorba de o țară, unde se vor revedea țărăși și nu se vor despărți niciodată. El dete fiului său Biblia și apoi muri.

Dar ce a făcut Iacob cu Biblia? Doc-

torul luă cartea și n'ar fi dat-o pentru nicio avere din lume. Studiile lui în această carte îl scoase din viața de marnă și făcu din el un doctor de suflete. După câțiva ani veni în Paris un predicator, care vorbi unui numeros public și după predică el spuse că este Iacob. Primind Biblia ca moștenire și amintire din partea părintelui său, prin studiile făcute în ea, el fu cuprins de lumină ca și tatăl său.

Acastă Biblie a fost lăsată acum două mii de ani nouă de însuși trimbul cerului, marele Medic, care a pecetluit mântuirea noastră cu propriul Său sânge. Ea a biruit toate, lumina ei n'a putut să fie întunecată de nicio operă literară din toate timpurile. Ea e veche și veșnic nouă, e monumentul genului literar. Ea se împlinește sub ochii noștri, ah, și câți nu mor nemântuiți, datorită necunoștinței.

Pentru remedierea răului din lume se cere ca fiecare creștin să ducă Biblia în anturajul societății, acolo unde este el, și când fiecare își va duce Biblia lăsându-o ca amintire sau moștenire, mulți își vor schimba viețile lor și le vor pune un slujba Domnului Isus.

OPREA GHEORGHE

Răbdare

Când valurile lumii, spre tine se ridică
Cu sgomotul sinistru, mugind în grozilor,
Când ești provocat de-o lume întrecută
Creștine răbdă, răbdă, da răbdă cu zor.

Când lumea te arată, cu mâna ridicată
Ș'n hula te îmbracă pe tin' nev-novul,
Cu fruntea r' d'colă, curat și făr' de polă,
Răbdă și te roagă, pentru-a-lor păcat...

Când ura schimbă'n fiară pe-aproapele
tău

Și el lovește aspru cu palma 'n fața ta
Îmbrăcate'n răbdare, cașă vrea Dumnezeu
Și-arată-i că ești gata, ești gata a-l ierta...

Un pom care se'nalță, spre slăvile senine
Așa este răbdarea, având simbol în sine
Cu rădăcini amare dar fructele-i sunt

dulci,

I-amar când rabzi da'n urmă din dulciur:
ai să guști

Ridică-te creștine, îmbracă-te 'n răbdare
Răbdă hula lumii cu multă resemnare,
Răbdă toate pentru Numele Cel sfânt,
Și vei culege fericire — aici și dincol' de mormânt. —

OPREA GHEORGHE

„Dacă intră cineva prin Mine, va fi mântuit.” Ioan 10:9.

Iacob fratele Domnului

In Noul Testament apar trei oameni cu numele de Iacob. Este o greutate să înțelegem despre care Iacob e vorba. Ioan, fiul lui Zebedei a avut un frate Iacob. Aifei a avut un fiu numit Iacob care este numit Iacob cel mai mic. Domnul nostru a avut patru frați numiți în Scriptură: Iacob, Iosef, Simon și Iuda. Acest Iacob, fratele Domnului nostru a fost numit păstor la Ierusalim în timpul călătoriilor misionare a lui Pavel.

Pe când Isus misiona în public, Iacob a fost acel care nu a vrut să-l accepte pe Isus ca Mesia. Iacob și alți frați ai lui sânteau că Isus era Mesia, însă eul lor era mare și pretențiunile lui Isus erau prea mari față de ei. Ei L-au văzut pe Isus după înviere. Iacob a fost un om căsătorit și a rămas în Ierusalim, în timp ce apostolii s'au împrăștiat în țările străine. El a devenit conducătorul și organizatorul oamenilor mai însemnați și mai dibaci. El este unul dintre cei trei dela Ierusalim, la care Pavel le vorbește. Și atunci: „Iacob, Chifa și Ioan cari erau stâlpi...” serie el. El a fost un loc important în sinodul istoric din Ierusalim pentru a se clarifica discuția despre tăierea împrejur. Din vorbele lui judecate cu aceasta occare el a crezut, că Dumnezeu a chemat și dintre gâti „un popor pentru numele Lui.”

El este autorul unei cărți din Noul Testament. Epistola lui Iacob, este de o valoare neprețuită la creștinii de pretutindenea și din toate timpurile cu toate că a fost scrisă în primul veac. Iacob încearcă să arate în epistola sa diferite căi, prin care credința creștină este descoperită și arătată în lume. Citind epistola cu atenție, vom vedea că credința este arătată:

1. Pe calea unor fapte trăite.
2. Pe calea aplicării în viață a Cuvântului Domnului.
3. Prin ce face creștinul.
4. Prin ce vorbește creștinul.
5. Prin viața de rugăciune a creștinului.

Iacob cu adevărat este un om înțelept adânc, umilit, nobil, curajos cu credință hotărâtă și de nespusă valoare pentru lumea creștină.

tr. de ARTENIE ZDRANC

Un misionar din China scrie, că lumea cu toată grozăvia vremii e flămândă după Pâinea vieții. Astfel, scrie că, în căldura bisericii, în fiecare Duminecă școala duminecală se ține în două serii. Când se termină o serie, pleacă, și imediat intră alții, cari așteaptă afară. La ambele serii se discută aceleași lecțiuni, și sunt aceiași învățători.

Gunoarele aruncate

(Urmare din pag. I-a)

Uitați păcatele voastre. Ieri dacă ați fost mari păcătoși și ați venit la Isus, uitați că ați fost așa. El v'a mântuit, fiți siguri de mântuirea voastră, uitați-vă în viața voastră și vă vedeți cum sângele lui Isus v'a făcut curați. Dacă vă încredeți în Domnul Isus, El vă dă o nouă viață.

Și Pavel s'a uitat pe sine. Cine a fost și cine a ajuns! Nădejdea compatrioților lui, omul cu viitor strălucit, a ajuns o lăpădătură. El însă s'a uitat pe sine. El era mort, nu mai conta nimic. „Voi sunteți morți, iar viața voastră e ascunsă cu Hristos în Dumnezeu.”

Dece e absolută nevoie să uităm lucrurile trecutului? Pentru că, uitându-ne înapoi, ne vom poticni și putem cădea, nu putem privi viitorul. Și cine trăiește în trecut, nu cunoaște farmecul și dulceața, nici a prezentului și nici cea a viitorului. Oamenii în mod normal, trebuie să privească încotro ei se duc. Cine se uită înapoi, nu poate merge înainte. Dacă ne vom uita înapoi, ne vom împietri ca femeia lui Lot, când a privit înapoi la orașul cuprins de flăcări.

Dar cu uitarea trecutului nu ați făcut destul. Cu toate că uitarea e foarte grea. E greu să uita unele lucruri, cari au intrat în firea și personalitatea ta. Totuși e sigur că, dacă ești absorbit cu totul de lucrurile prezentului și ale viitorului, e foarte ușor să uita trecutul. Dar uitând lucrurile din urmă, trebuie să ținem seama și să privim spre cele din viitor.

Înainte e Isus Hristos. Alergați la El, mergeți grăbiți după El. El a fost și ieri, dar slavă Domnului că El este același, ieri, azi și în veci. Însă dacă îl cauți cu trecutul nu-l vei găsi. El e înainte. El vă spune tuturor: „Sculați-vă și haidem să mergem.”

Înainte e veșnicia. Ea e timpul fără capăt. O viață care nu se termină niciodată. Aici noi suntem numai călători. Suntem setoși după viață. La gura mormântului deschis plângem și dorim viața. Viața veșnică e însă înainte, e gata a fi dăruită oricui. Ce ninunată e dimineata veșniciei! Ea e înainte! Și dacă vă veți uita cu băgare de seamă, înainte e desăvârșirea.

Noi prin venirea la Domnul Isus am început numai să creștem în viața spirituală. Cum vom crește de mult atârnă de noi. Cine alegă să ajungă desăvârșirea va om mare, perfect, desăvârșit. „Dar știm, când El va veni, vor fi ca El, pentru El vom vedea cum este El.”

Iar ce e mai spre bucurie, e înainte e casa noastră. Acolo sunt fetele noastre sunt atrase, acolo e năzuința noastră. Într-o ramă pe un dulap e o fotografie a copilăriei mele. Cu toate că nu un palat, ea e totuși un loc scumie. Acolo mi-am trăit sburdănicia copilăriei, acolo mă aștept în poartă mămica la întoarcerea mea dela școală. „Mă duc să pregătesc loc... în casa Tatălui Meu...” Slăvit să fi Tu Doamne aceste experiențe sunt înainte.

„Tu nu ești departe”

(Urmare din pag. 3-a)

trăit în lăuntru ei? Ce le-afolosit fariseii și cărturarilor să fie aproape de Isus, să cunoască învățăturile veșnice și adevărate, dacă în ele s'au găsit numai blește și perezare veșnică?

Au fost aproape de Isus și ucenicii, dar tre ei Iuda Iscariotul n'a fost departe de trup, dar vai departe a fost în suflet sau sârmanul om pierdut! S'a îndepărtat de Isus pentru moment și Petru ale cărui buze rostesc cuvinte slășietoare de gândire, ca mai târziu în întoarcerea să se îplinească Cuvântul: „Dar m'am rugat pentru tine, să nu îți piardă credința și întorcându-te să spre zidirea și călăuzirea fraților tăi.”

Gândește-te frate și soră, în ce relații stai cu Mântuitorul. Cât de aproape e departe stai de El? Tu ai nevoie de Isus și El are nevoie de tine. Vino la Isus acum!

Apropiati-vă de El piatra vie, lepădată de oameni, dar aleasă și scumpă înaintea lui Dumnezeu și voi ca niște pietre vii, sunteți zidiți ca să fiți o casă dăruitească, o preotie sfântă și să aduce jertfe duhovnicești plăcute lui Dumnezeu prin Isus Hristos”. I Petru 2:4-5.

„Mai aproape Doamne către Tine.”

ALEXANDRU BALC

Fr. Ioan Truța, predicatorul bisericii baptiste din Arad—Șega, a ținut la 24 februarie a. c. cununia religioasă a fr. Dudău din Lăpușnicul Mare, jud. Car. cu sora Florica Brândăș din Arad—Șe-

„Ridicați-vă ochii și priviți holdele, care sunt albe...” Ioan 4:35.

DIN LUMEA RELIGIOASĂ

Dela noi

Frați din comuna Zărand au avut o mare bucurie fiind vizitați în ziua de 19 Ianuarie a. c. de fr. Ion Chîșmorie și alți patru frați din Seles. Serviciul divin a fost condus de fr. Mîtru Stoian din Seles.

* * *

În seara de 2 Martie a. c. biserica baptistă Arad—Speranța, a avut o mare bucurie cu ocazia unei serbări. Programul împodobit cu poezii, duete, a fost condus de fr. Nichifor Marcu. Au cântat corul din loc și corul combinat cu orchestra bisericii Arad-Betel. Din cuvântul Domnului au predicat fr. I. Băcu, Dumitru Bradea și Alexa Popovici.

* * *

Biserica baptistă din Cuvin, jud. Arad a avut la 2 Martie a. c. o deosebită bucurie, având ca musafiri pe frații din Sâmbăten și pe cei din Covăsinț. A cântat corul din loc. Din cuvântul Domnului a vorbit fr. Lazăr L. Șari Ștefan Pop și Ionel Pop.

* * *

Fr. Pavel Paidola a ținut în ziua de 9 Februarie a. c. cununia religioasă a fr. Ion Almajan din Lăpușnicul Mare, cu sora Elena Giurginea din Petnic, jud. Severin.

* * *

La 9 Febr. a. c. a avut loc în biserica din Socolari, jud. Caraș, căsătoria religioasă a fr. I. Preda cu sora I. Sola. Actul cununiei a fost îndeplinit de fr. Ghiocel. A cântat corul din loc.

* * *

A trecut la cele veșnice sora Semenica Vidu de 52 ani. Serviciul de înmormântare a fost ținut la 18 Februarie de fr. I. Ghiocel.

* * *

În biserica baptistă din Deva s'a ținut o săptămână de evanghelizare (16—23 Februarie a. c.) Cuvântul Evangheliei a fost predicat de fr. Ilie Mărza, păstorul bisericii. În fiecare seară au luat parte multe suflete. Soluri, poezii și orchestra bisericească, au împodobit evanghelizarea. Prin cuvântul lui Dumnezeu, cei mântuiți se întăresc zidindu-se sufletește, iar cei nemântuiți se întorc la Hristos.

* * *

În Duminica de 23 Februarie a. c. biserica din Deva a făcut donațiune specială pentru clădirea casei de rugăcune din orașul nostru, care este în construcție, și se vede așa mare nevoie. Cu ajutorul lui Dumnezeu ne-am hotărât că în fiecare ultima Duminică a anului viitoare să dăruim cu bucurie pentru acest

mare scop. Rugăm și pe alți biserici să se unească cu noi, ajutându-ne cu darul lor la această mare lucrare, pentru Domnul.

În numele Domnului, mulțumim tuturor care ne-au trimis darurile lor până acum.

Adresa: Mărza Ilie, str. Titu Maiorescu Nr. 10 Deva.

* * *

Fr. Pavel Paidola a condus serviciul de înmormântare a fr. Ion Crăciunel de 21 ani din Jupalnic, jud. Severin, răpus după o grea suferință.

Dela alții

Bugetul pentru anul 1941 a misiunii interne a Convenției baptiste din Statul North Carolina — America, se ridică la suma de 530.000 dolari. Bugetul a fost votat de conferința anuală, și întrece cu 17.000 de dolari bugetul din anul trecut.

* * *

Nu de mult a murit în Chicago — America, dr. L. Williams, păstor la o mare biserică baptistă. Dânsul a fost președintele baptiștilor negrii.

* * *

În prezent sunt patru milioane de baptiști de rasa neagră.

În China la sfârșitul anului trecut era un număr de 185 misionari baptiști. Dintre aceștia, din pricina războiului au fost nevoiți să plece din lucrul Evangheliei și să se întoarcă în țările lor un număr de 47. În acest număr au fost mai mult femei, cari se întorceau cu copii în țările lor. Iar un număr de 138 misionari au rămas și mai departe în lucrul lor, de a răspândi oamenii din întunecate razele Evangheliei. Cinci din cei ce s'au întors, au sănătatea ruinată.

Orfelinatul creștin baptist din Prilipeț a respins mai multe cereri pentru primirea orfanilor, din lipsa de loc.

Acest lucru fiind prevăzut mai dinainte, s'a făcut planul unor noi clădiri pentru care s'a și cumpărat terenul și o parte a materialului de construcție.

În acest an s'a început construirea noilor clădiri, pentru care ne trebuiesc 250.000 lei, care îi cerem în rugăciunile noastre Domnului, căci a Lui este lucrarea și a Lui sunt orfanii fără adăpost.

COMITETUL

DE LA UNIUNE

Casieria

Mulțumim fraților, bisericilor și comunităților cari și-au transmis contribuția la Unime. (Incasări dela 1—15 Febr. 1941.)

Zegrea N.ch.ita Vicovul de Sus lei 450, b.s. bapt. P.estrești — Alba lei 150, bis. bapt. Certejul de sus lei 60, bis. bapt. Bara lei 70, bis. bapt. Șpet — Timiș lei 150, b.s. bapt. Răcăjdia lei 155, bis. bapt. Cetatea — Dolj lei 100, bis. bapt. Gh. reșul Negru lei 260, bis. bapt. Vintire lei 220, b.s. bapt. Balșa lei 92, bis. bapt. Pietraș — Arad lei 100, cotizație lei 80 colecta, Gh. Olteanu Pălrăuși Sucevei — Bucovina lei 1400, bis. bapt. Tincova — Severin lei 80, Iacob Novac Macovșle lei 145, Munteanu Pavel Caporal Alexa lei 115, bis. bapt. Găbud — Alba lei 60, Dionisie Băbuț Rozdești Tălmaciu lei 100, bis. bapt. Mihalți — Alba lei 145, bis. bapt. Peștere — Severin lei 120, bis. bapt. Ferdinand lei 150, bis. bapt. Moldova Nouă lei 580, Soc. Fem. Moldova-Nouă lei 50, bis. bapt. Câmpia lei 100, bis. bapt. Moldovița lei 60, bis. bapt. Prigor lei 80, bis. bapt. Streza — Cărtișoara și bis. Noul Român prin fr. M. Schiopu lei 165, bis. bapt. Cînta lei 40, bis. bapt. din Visag lei 346, bis. bapt. Asjeri Român lei 180, bis. bapt. Iosași —

Arad lei 125, bis. bapt. Coronuși — Caraș lei 233, bis. bapt. din Socol — Caraș lei 105, bis. bapt. Vișoara — Turda lei 160, bis. bapt. Câmpia Turzii lei 65, bis. bapt. Noșlac — Alba lei 100, bis. bapt. Arina lei 500, Vasile Enascu Potoc — Caraș lei 105, bis. bapt. Jacu lei 188, bis. bapt. Jacul Mare lei 265, bis. bapt. Podina Matei lei 42, bis. bapt. Bechlean lei 100, Valentina Tocanova Rădăuți lei 50, bis. bapt. Pâncola — Arad lei 200, bis. bapt. Laz — Arad lei 80, bis. bapt. din Hapărta — Alba lei 170, Gh. Balc Alexandru lei 20, bis. bapt. Deva lei 180, bis. bapt. Vitel lei 35, bis. bapt. Târnovița lei 21, Dumitru Moșilă Constanța lei 100.

Casa Misiunilor

Moșlă Dumitru lei 400, bis. bapt. Poștișul Mare lei 117, bis. bapt. Nojag lei 30, Faur Ion Miloș din Jam — Caraș lei 200, Soc. Fem. Sighișoara lei 300.

Localul Uniunii: (Biroul)

Alexandru Gh. Balc lei 500, Teodor Moldovan lei 100, bis. bapt. Hondol Bocșe — Hunedoara lei 153.

Casier: Prof. T. Dârlea Str. T. Speranța 152, Aleea B. Nr. 19, București IV.

„Cât de plăcute sunt locașurile Tale, Doamne.” Ps. 84:1.

COȘULEȚUL CU MERE DE AUR

„Merge-voi cu mâna goală”

Un tânăr auzise despre Domnul Isus și jertfa Sa ispășitoare și după puțin timp cu o pocăință sinceră se întoarse la Domnul. Nu mult după pocăință se îmbolnăvi grav. Boala îl doborâ de tot. Înainte de moarte a luat Biblia și a cetit. Iși cunoștea datoria ce o avea ca un credincios. A cerut dela mamă-sa o bucată de hârtie și un creion. Și cu ochii scâlțați în lacrimi a scris cuvintele: „Merge-voi cu mâna goală înaintea Domnului sufletele nu-i pot aduce, niciun singur snop măcar.”

Dar gândul că, în ziua judecării răsplata va fi dată după munca depusă și snopii aduși la Isus, îi smulse un suspin adânc. Luă din nou creionul și continuă cu scrisul: „An i mei pe cari i-am pierdut, încă odată de ar veni, să pot lucra pentru Domnul, cât aș fi de fericit!”

În acest timp vin la el în vizită niște frați tineri. Aceștia îl găsesc în ocașă de aplecare de transportare sufletească. Au început tinerii să-l mângâie în boală, să-l îmbrăcească, dar în mîntea lui erau snopii pentru Isus, era datoria neîndeplinită, era o răsplată mică. Și atunci se adresează la tinerii: „Voi creștini lucrați cu răvnă, tot înainte să zoriți, aduceți pe mulți la Isus, atât timp cât mai trăiți.”

Au mai trecut câteva ceasuri și tânărul credincios s'a înfățișat înaintea Răscumbrătorului său. Câte suflete ai adus tu la Isus? Pentru câți snopi vei primi tu răsplată în ziua judecării?

În timp de răgaz

Se spune că D'Aguesseau, unul din cei mai mari cancelari ai Franței știa atât de bine să-și întrebuițeze ceasurile de răgaz, încât scrisese o mare și frumoasă carte în timpul celor câteva clipe, care se scurgeau de când era chemat la masa și până se punea masa.

Timpiu nostru e atât de scump, și ce puțin preț punem noi pe el! Mulți, foarte mulți tineri își închină tinerețea lor pe trecerilor și o pierd astfel fără niciun folos. Și când ajung la bătrânețe oțlează după vremurile trecute. Tu, cetitorule cum îți cheltuiești vremea? Cum îți zboară anii? Ai vreun folos dela ei?

Ridicarea prin muncă

Un doctor francez permițându-și într-o zi să ia peste picior pe Fléchier, episcop din Nîmes, care în tinerețe, fusese fabricant de lumânări, — Fléchier îi răspunse: „Este adevărat, dar dacă Dumnezeu te-ai fi răscut în aceleași condițiuni ca mine, rămâneai tot fabricant de lumânări.”

Munca e scara reușitei, e coroana de aur.

Refuzul...

Într-o seară de primăvară, parcul era

plin de lume. Toate scaunele erau ocupate. Un credincios căuta și împărțea tractate celor ce treceau sau se aflau în parc. Ajunse la șirul de scaune. Aici întîlnește fiecărei persoane un tractat. Fiecare primea tractul și unii îl citeau, alții îl puneau în buzunar. Unul însă crezând că, își va bate joc de credinciosul care împărțea tractate, și când acesta ajunse la el și-l îmbrăce cu un tractat, îl refuză. „Plecă de aici cu copilării de astea!” — spuse în batjocură cel ce refuză tractatul. „Scuzați-mă, dar am crezut că sunteți un creștin” — îi răspunse credinciosul. Rușinat că și-a arătat orbii sufletească pe față, batjocoritorul s'a sculat de pe scaun și a plecat mai departe. Iar credinciosul împărția mai departe tractatele cu adevărul Evangheliei.

De câte ori nu refuzi și tu mântuirea, pe care ți-o oferă chemarea Domnului făcută, prin copii Săi și prin Evanghelia slăvită!

Hotărârea și munca

John Forster povestește următoarea întâmplare. Un tânăr care își risipi nebunește averea, se găsi în cele din urmă, redus la mizerie și disperare. Eșind într-o zi de acasă cu gândul să se omorie, ajunse pe o înălțime de unde putea să vadă toate pământurile cari îi aparțineau altă dată. Acolo se opri, se așează, vîsă câțva timp, și se ridică, în cele din urmă cu hotărârea puternică de a recăștiga prin muncă stăpînirea acestor pământuri. Se întoarse în oraș și văzând în fața unei case o grămadă de cărbuni descărați pe trotuar, se oferă să-i care, ceea ce și făcu. Aceasta îi aduse câțiva gologani, pe lângă care mai primi și niște resturi de mâncare, — ceea ce îi îngădui să pună de o parte banii câștigați. Făcând cu vrednicie serviciul de acest fel, câștigată ceva bani, îi puse la păstrare și sfătîși prin a strînge o sumă de ajuns de însemnată ca să cumpere niște vițe, a căror prețuire o cunoștea, — și pe care le vîndu cu profit.

Din acea clipă, el urmări îmbogățirea și după un timp putu să ajungă din nou stăpîn pe vechile lui pământuri.

Sinceritate în slujbă

Într-o seară seară un predicator a făcut un călduros apel ascultătorilor săi să-L primească pe Isus în viețile lor. Între ascultători, era și un detectiv. Acesta era convins de adevărul Evangheliei, dar s'a hotărât în sine să-l urmărească pe predicator să vadă dacă el este ceace predică. A doua seară la apelul predicatorului a răspuns: „Eu sunt acum gata să-L primesc pe Isus în inima mea. A seară eu am auzit pe fratele predicator făcând apelul său călduros. M'am hotărît

să-l urmăresc și am văzut timp de douăzeci și patru de ore, adevărata sa viață de mîntuit al lui Isus. Acum eu sun gata să-L primesc pe Isus.”

Poate cetitorul meu și tu ești urmăr în faptele vieții tale de acei ce vor să vină la Isus. Ești o inspirație, un model pentru ei sau ești o poticnire?

Puterea cuvântului lui Dumnezeu

Când marea și frumoasa clădire Palatul de Cristal din Londra era aproape de terminare, cei ce s'au angajat în lucrare au vrut să vadă dacă sala era acustica necesară sau nu. Pentru această acustica au venit să l-au rugat pe Spurgeon, marele predicator să vină și să-și dea părerea. Spurgeon s'a dus însoțit de un d.n. diaconii lui. Ajunși la Palatul de Cristal, Spurgeon s'a suit la catedră, iar diaconul s'a dus într-o galerie. Spurgeon a repetat odată versetul din Biblie „Adevărat și cu totul vrednic de primire este cuvântul care spune că Domnul Isus a venit în lume să mîntuiească pe cei păcătoși dintre care cel dintâi sunt eu.” A spus atât, și s'a dat jos, iar diaconul cu toate că nu era un specialist, putu să se pronunțe.

De atunci au trecut douăzeci de ani. Într-o zi un om bate la ușa lui Spurgeon. El a venit mînat de dorul a-și mîntui păcatele și a-l accepta pe Isus. „Acum douăzeci de ani” începu omul, „eu eram pe cupola Palatului de Cristal și te-am auzit pe Dumnezeu spunând niște cuvinte de mîntuire. Te-am auzit de Dumnezeu care mîntuiește pe cei păcătoși. Eu sunt un păcătos și aș vrea din toată inima să primesc mîntuirea.” Spurgeon l-a arătat calea mîntuirii, l-a condus la Isus și după acel om Hristos și-a făcut unul din mîntuiții Săi.

Comori nepieritoare stau ascunse între scoarțele unei cărți bune. Recomandăm cu toată căldura cetitorilor noștri următoarele cărți:

<i>Femeile N. Testament</i>	20 lei
<i>Femeia în slujba regească</i>	25 lei
<i>Viața de familie în Biblie</i>	35 lei
<i>Istoria creștinilor</i>	35 lei
<i>Istorie religioase</i>	18 lei
<i>Gânduri asupra Deutonomului</i>	50 lei
<i>Celalalt tâmplar</i>	25 lei
<i>Călăuză călătorului</i>	15 lei
<i>Abecdarul creștin</i>	10 lei
<i>Datoria bisericilor</i>	2 lei
<i>Biruința Evangheliei</i>	4 lei
<i>Inmormântat de viu</i>	4 lei
<i>Pâine din cer</i>	30 lei

Se comandă contra ramburs de la Depozitul de literatură Arad, str. Lae Barna Nr. 4.